

Arrest

nr. 133 616 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 januari 2014 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit op grond van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdaan.

1.2. Op 25 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris)

een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 04.11.2013: dit document is te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat ze als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- verklaring op eer door een derde: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- meerdere niet-digitaal gedateerde foto's: deze foto's zijn weliswaar van een handgeschreven datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd voert verzoekster aan: *“Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending artikel 40bis §2, 2° Vreemdelingenwet”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) Verzoekster is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn. Verzoekster baseert haar verblijf op het recht op gezinshereniging, met name het recht op vestiging bij haar partner, zijnde een Unieburger. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoekster. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen. De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen: - De verklaring op eer dient wel degelijk als bewijs aanvaard te worden. Indien de verklarende persoon niet eerlijk zou zijn, zou deze zeker geen verklaring op eer opstellen! - Verzoekster en haar partner hebben al veel langer een relatie, met name sedert mei 2012 en zij kennen elkaar al sedert december 2011. Verzoekster brengt volgende bewijsstukken bij:

- Screenshots van de sociale mediawebsite Facebook alwaar de meldingen van de ontmoetingen vermeld staan. Op deze website kunnen de data niet veranderd worden zodat aangetoond is dat verzoekster en haar partner al sedert mei 2012 en derhalve dus al meer dan 2 jaar een relatie hebben waarbij ze elkaar op het moment van de aanvraag al meer dan 2 jaar kenden, met name vanaf december 2011. - foto's vanop Facebook eveneens gedateerd door Facebook op het moment dat zij online geplaatst werden - vliegtickets van de partner van verzoekster wanneer zij op vakantie gaan in de Filipijnen - verklaringen van vrienden omtrent de relatie Naast het bewijs van het feit dat verzoekster en haar partner elkaar al kennen vanaf eind 2011, zij een relatie hebben vanaf mei 2012, is er natuurlijk het

onbetwistbare feit dat verzoekster en haar partner samenwonen vanaf 26.08.2013, zijnde de inschrijving in het rijksregister. Verzoekster heeft dus wel degelijk voldoende bewijs geleverd van een duurzame en stabiele relatie met de heer [R.] en zij voldoet dus wel degelijk aan de voorwaarden van art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Verwerende partij heeft dus artikel 40bis § 2, 2° Vreemdelingenwet miskend doordat zij de aanvraag heeft geweigerd. De verwerende partij had verzoekster niet meteen het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger mogen ontzeggen. De bestreden beslissing is geen zins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij. Gelet op het bovengaande heeft verzoekster de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond. Bovendien toont verzoekster een schending van artikel 40bis §2, 2° van de Vreemdelingenwet aan. Geheel onterecht werd de aanvraag tot verblijf afgewezen. Het beroep dient dan ook gegrond verklaard te worden.”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.4. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheids-toetsing uit te oefenen.

2.5. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verweerder (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien verzoekster aannemelijk maakt dat de beoordeling van verweerder iedere redelijkheid mist.

2.6. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken, namelijk:

- een verklaring van S. R. B. D. R. die als volgt luidt: “ (...) *In December 2011 party, Mr. R. R. & Ms. Q. P. attended the party together. Therefore I concluded that they were already a couple at that time.*”;

- 16 foto's vergezeld van een getypte, niet-digitale datum en van hier en daar korte commentaar.

2.7. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de betrokken verklaring van S. R. B. D. R., gelet op wat erin kan worden gelezen, op zich niet kan worden aanvaard als bewijs omdat ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Bovendien wordt opgemerkt dat de inhoud van deze verklaring in strijd is met hetgeen verzoekster aanvoert in haar verzoekschrift, namelijk dat zij en haar partner elkaar al kennen sedert december 2011 en een relatie met elkaar hebben sedert mei 2012, vermits in deze verklaring wordt gesteld dat de opsteller ervan veronderstelt dat verzoekster sedert december 2011 een koppel vormt met haar partner.

2.8. Met haar overtuiging dat dergelijke verklaring wel degelijk dient te worden aanvaard als bewijs en haar boutade dat indien de verklarende persoon niet eerlijk zou zijn, zij zeker geen verklaring op eer zou opstellen toont verzoekster niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is.

2.9. Wat betreft de foto's oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris terecht dat aangezien het niet-digitaal gedateerde foto's betreft, zij niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden aangezien er niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer deze foto's genomen werden.

2.10. Verzoekster voegt volgende overtuigingsstukken toe aan haar verzoekschrift:

- screenshots van de sociale mediawebsite Facebook;
- foto's van op Facebook gedateerd op het moment dat ze online geplaatst werden;
- vliegtickets van de partner van verzoekster naar de Filipijnen;
- verklaringen van vrienden omtrent de relatie: meer bepaald de verklaring van S. R. B. D. R. die tevens bij haar aanvraag werd overgemaakt en in de bestreden beslissing wordt beoordeeld en de verklaring van G. en L. W. die luidt als volgt: “(...) *2011 heeft hij [Q.P.], die hier kwam werken als au pair, leren kennen. Zij hebben (in ieder geval) sinds het einde van dat jaar een relatie. Dat werd duidelijk tijdens de kerst die we samen hebben gevierd.*”

Wat betreft de verklaring van S. R. B. D. R. wordt verwezen naar de uiteenzetting onder punt 2.7 en 2.8. Wat betreft de screenshots van de sociale mediawebsite Facebook, de foto's van op deze website, waarvan verzoekster afdrucken voorlegt met data, de vliegtuigtickets van de partner van verzoekster naar de Filipijnen en de verklaring van G. en L. W. dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster deze stukken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing heeft neergelegd. Er wordt opgemerkt dat het de verwerende partij niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

2.11. Verzoekster voert nog aan dat het onbetwistbaar is dat zij en haar partner vanaf 26 augustus 2013 samenwonen. Op die datum heeft de partner van verzoekster zich ingeschreven in de gemeente Meerhout op het adres van verzoekster en verzoekster voegt daartoe een getuigschrift van woonst met historiek van haarzelf en van haar partner toe aan haar verzoekschrift. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat verzoekster de aanvraag zoals vermeld in punt 1.1 indiende op 2 januari 2014. Indien verzoekster sedert 26 augustus 2013 samenwoont met haar partner, kan er nog steeds geen sprake zijn van een samenwoonst van één jaar voorafgaand aan deze aanvraag, overeenkomstig de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dan ook terecht vast dat “*Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.*”

2.12. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel in ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA